

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.356 van 5 december 2000
in de zaak A. 87.412/VII-19.691.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te ANTWERPEN (BERCHEM),
Bindstraat 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 21 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1.

Overwegende dat de verzoekende partijen (XXX en Y. M.) in het verzoekschrift de Raad van State verzochten het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te staan; dat de Wnd. Voorzitter van de VIIe Kamer bij beschikking nr. 1867 op 24 november 1999 besliste hen dit voordeel niet toe te kennen; dat hen bij voornoemde beschikking nog een laatste termijn van vijftien dagen verleend werd om alsnog het verschuldigde zegelrecht te betalen; dat bij aangetekend schrijven van 27 januari 2000 ten bedrage van 7000 frank fiscale zegels werden overgemaakt aan de Raad van State;

1.2. Overwegende dat, overeenkomstig artikel 70, § 3, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, collectieve

verzoekschriften aanleiding geven tot het betalen van zoveel malen het recht als er verzoekers zijn; dat op het verzoekschrift tot schorsing fiscale zegels zijn aangebracht ter waarde van 7000 frank terwijl het twee verzoekende partijen betreft; dat ambtshalve vastgesteld wordt dat de vordering van de tweede verzoekende partij niet overeenkomstig de ter zake geldende procedurevoorschriften is ingediend; dat het beroep van de tweede verzoekende partij niet op de rol kan worden gebracht;

2.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, komt op 7 oktober 1998 in België aan en verklaart zich op 12 oktober 1998 vluchteling.

2.2. Op 9 november 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

2.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1998 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 6 januari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, van Oekraïense nationaliteit, zou tijdens de tweede helft van augustus 1996 gearresteerd zijn door de politie en meegenomen naar het politiebureau. Hij zou drie dagen zijn vastgehouden zonder dat hem werd gezegd waarom. De derde dag zou hij geslagen zijn en zou hem gezegd zijn dat hij maar aan zijn vader (K. V.) moest vragen waarom hij was gearresteerd. 's Anderendaags zou betrokkene zijn vrijgelaten. Hij zou een attest

hebben gekregen waarin stond dat hij de openbare orde had verstoord. Eind oktober 1996 zou betrokkene opnieuw gedurende drie dagen door de politie zijn opgesloten. Bij zijn vrijlating zou hem gezegd zijn dat hij de groeten moest doen aan zijn vader. In januari 1997 zouden betrokkenes ouders het land verlaten hebben. Betrokkenes vader zou immers problemen hebben gehad omdat hij fraude bij de toekenning van compensaties voor militairen aan het licht had gebracht. Betrokkene weet niet of zijn vader ooit werd opgesloten. In maart 1997 zou betrokkene een oproepingsbrief van de politie hebben gekregen. Toen betrokkene zich aanbood, zou hij ondervraagd zijn over zijn vader en zou hij drie nachten door de politie zijn opgesloten. Bij zijn vrijlating zou hem gezegd zijn dat hij de stad niet mocht verlaten. In april 1997 zou betrokkene een nieuwe oproepbrief hebben gekregen. Betrokkene zou op het politiebureau opnieuw ondervraagd zijn over zijn vader maar hij zou gezegd hebben dat hij niet wist waar die was. Hij zou geslagen zijn en pas na drie dagen weer vrijgelaten. Er zou mee gedreigd zijn dat hij zijn leven riskeerde als hij binnen één maand niet wist waar zijn vader was. In mei 1997 zou betrokkene zijn domicilie hebben laten schrappen op het paspoortenbureau en op het Militair Commissariaat. Op 22 mei 1997 zou betrokkene toch op zijn vroegere domicilie-adres een derde oproepingsbrief hebben ontvangen. Hij zou onmiddellijk naar een kennis in de regio Transkarpatië zijn vertrokken. Betrokkene zou er een propiska hebben verkregen en zou zich hebben ingeschreven op het plaatselijke militair commissariaat. Betrokkene verbleef echter niet daadwerkelijk op zijn nieuwe domicilie-adres. In november 1997 zou de persoon bij wie hij zijn domicilie had hem verwittigd hebben dat hij gezocht werd door de politie. Ook bij betrokkenes vriendin, die nog steeds in Aleksandria woonde, zou de politie één keer, na nieuwjaar 1998, zijn komen vragen waar hij was. In juli 1998 zou betrokkene zijn domicilie-adres hebben laten schrappen en naar Gajok zijn vertrokken. Ook betrokkenes levenspartner, Mazur Yuliya, zou naar Gajok gekomen zijn. Zij zou zich er officieel hebben laten inschrijven, betrokkene niet. In Gajok zou betrokkene geen problemen hebben gehad. Op 29 september 1998 zou betrokkene Oekraïne verlaten hebben. Op 7 oktober 1998 kwam hij in België aan en op 12 oktober diende hij een asielaanvraag in. Betrokkene is in het bezit van zijn identiteitskaart en van een geldig paspoort.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene problemen zou hebben gehad tengevolge van de problemen van zijn vader. Op 8 augustus 1997 dienden betrokkenes ouders (K. V. en K. L.) in België een asielaanvraag in. Op 19 mei 1998 nam de

Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omdat door ernstige tegenstrijdigheden geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid aangetast van betrokkene's beweerde problemen, aangezien die een gevolg zouden zijn van de problemen van zijn vader. Bovendien legden betrokkene's ouders tegenstrijdige verklaringen (af) over de problemen die betrokkene zou gehad hebben : zijn moeder verklaart dat hij, na zijn legerdienst, door onbekenden werd geslagen en dat hij niet wist waar hij klacht moest indienen, terwijl zijn vaders verklaringen overeenstemmen met die van betrokkene, namelijk dat hij door de politie werd gearresteerd na afloop van zijn legerdienst.

Verder dient te worden vastgesteld dat het feit dat betrokkene gezocht werd en hij op de vlucht was voor de politie niet strookt met zijn handelingen. Hij zou immers in mei 1997, na zijn vlucht naar Karpatië, zelf naar het militair commissariaat en het paspoortenbureau zijn gegaan om een inschrijving te bekomen. Hij zou toen ook een internationaal paspoort hebben gekregen. In juli 1998 zou zijn vriend voor de uitschrijvingen hebben gezorgd. Zowel het feit dat betrokkene zich na zijn vlucht tot de autoriteiten richtte, als het feit dat hij deze documenten kon verkrijgen, doet twijfelen aan de ernst van betrokkene's vrees. Tenslotte dient vastgesteld te worden dat betrokkene verklaart dat de politie één keer bij zijn vriendin naar hem kwam informeren, terwijl zijn vriendin verklaart dat ze vanaf juni 1997 tot juli 1998 aanvankelijk om de week en later om de twee weken kwamen. Ze verklaart ook dit aan betrokkene verteld te hebben. Ook maakte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van zijn opsluitingen in 1996.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld.

De documenten die hij voorlegt (schoolattest, attest van uitschrijving, militair zakboekje, identiteitskaart, internationaal paspoort) kunnen zijn verklaringen niet in een ander daglicht plaatsen, gezien de totale ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

4.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1 Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, doordat, samengevat, de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van het feit dat verzoekers vader (V. K.) niet als vluchteling werd erkend door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie echter het voorwerp uitmaakt van een

beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (gekend onder nr. G/A. 86.849/VII-19.491); dat, gelet op de mogelijkheid dat voornoemde beslissing zal worden vernietigd, de bestreden beslissing "buiten alle verhouding staat tot de gevolgen die hieraan worden gekoppeld", dat de Commissaris-generaal had moeten wachten tot de Raad van State uitspraak heeft gedaan in het beroep van verzoekers vader;

4.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal ondermeer overweegt dat verzoeker zijn aanvraag steunt op de vluchtmotieven van zijn vader; dat verzoeker dit motief niet betwist; dat de juridictionele beslissing van de Vaste Beroepscommissie wordt geacht met de wet overeen te stemmen zolang ze niet door de Raad van State is vernietigd; dat hieruit, op het eerste gezicht, volgt dat de Commissaris-generaal in redelijkheid de bestreden beslissing kon nemen en derhalve het evenredigheidsbeginsel niet lijkt te hebben geschonden; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, dat het middel luidt als volgt :

"Dat de motivering van de afwijzing van de asielaanvraag de beslissing moet dragen.

Dat uit de motivering moet kunnen vastgesteld worden om welke reden verzoeker(s) niet als vluchteling wordt aanvaard en dat hierbij moet rekening gehouden worden met alle elementen.

Dat dit in casu niet gebeurd is,

1. dat men de beslissing van de vaste beroepscommissie ten aanzien van de heer K. aanwend(t) om te stellen dat ook aan de geloofwaardigheid van verzoeker(s) kan worden getwijfeld.

Dat deze beslissing nog niet definitief is en dat men zich hierop niet kan baseren om de geloofwaardigheid van betrokkene aan te vechten.

Dat dan ook moeilijk de zogenaamde tegenstrijdigheden aangehaald in de motivering kan handhaven aangezien deze tegenstellingen niet als vaststaand kunnen beschouwd worden.

2. men weerhoudt opnieuw in de beslissing van het Commissariaat-generaal dat "de aanvraag van betrokkenen bedrieglijk is". derhalve met verwijzing naar artikel 52 § 1, 2 a) van de Vreemdelingenwet wordt nergens gefundeerd en maakt evenmin het onderscheid met de motie "kennelijk ongegrond".

Terwijl;

- in de door het Commissariaat-Generaal bevestigende beslissing, genomen door de Dienst vreemdelingenzaken op 9/11/98, enkel sprake is van een kennelijk ongegronde aanvraag en niet van een aanvraag die bedrieglijk zou zijn.

- de term bedrieglijk uiteraard wijst op bedrog en dit begrip heeft te maken met de intentie om de asieloverheden om de tuin te leiden op een frauduleuze wijze.

Vernoemde beslissing houdt inderdaad geen rekening met het onderscheid dat door de wet zelf gemaakt wordt in artikel 52 § 1,2

Wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asielinzonderheid;

a. omdat ze bedrieglijk is;

b... omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1 A ; 2

Voor een bespreking van de term bedrieglijke aanvraag, zie;

"Il s'agit des demandes contenant de fausses indications dissimulant des faits essentiels ou encore fondées sur des documents qui ne sont pas authentiques. A cet égard, le fait pour l'étranger d'utiliser, pour faciliter sa fuite ou son entrée en Belgique, des documents d'entrée faus(x) ou falsifiés ne suffit pas pour que sa demande soit considérée comme manifestement abusive (...) à la condition que l'étranger ne les ait pas utilisés pour tromper les autorités belges (...) En d'autres termes, si les documents sont faus(x) ou falsifiés, l'étranger doit le signaler d'emblée.

Déclaration du Ministre de la Justice, Exposé des motifs, Chambre, Doc. Parl. 1986-1987, nr. 689/1"

Gelet op het duidelijke onderscheid dat de wetgever zelf heeft gemaakt, kan verweerder niet volstaan, zonder schending van voornoemde bepaling, met te stellen, "dat de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is".

Uit de beslissing kan nergens afgeleid worden welke aanwijzingen geleid hebben tot de conclusie van bedrog.

(...)." ;

4.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het

dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker louter betoogt dat de "zogenaamde tegenstrijdigheden aangehaald in de motivering" moeilijk kunnen worden gehandhaafd nu deze "niet als vaststaand" kunnen worden beschouwd, zonder in concreto deze tegenstrijdigheden te verklaren; dat bovendien uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen; dat de bestreden beslissing, op het eerste gezicht, de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vijf december tweeduizend,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.